

KARTA ZESPOŁU ARCHIWALNEGO

NUMER ZESPOŁU

476

KATEGORIA

A

NAZWA ZESPOŁU

Janowa Góra

PRZEKAZUJĄCY

WUG Kancelaria Tajna

WYKONAWCA SPISU

AD

ROK PRZEKAZANIA

2014

MIEJSCOWOŚĆ

Sienna

GMINA

Stronie Śląskie

POWIAT

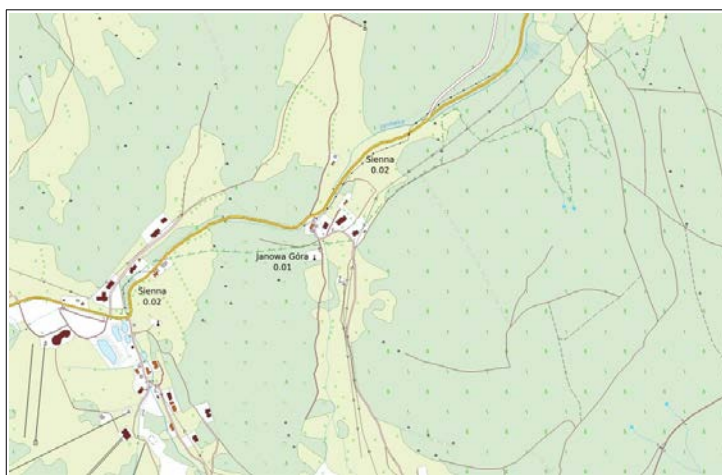
Kłodzko

WOJEWÓDZTWO

dolnośląskie

REJON DOKONANEJ EKSPLOATACJI

Sienna

CHARAKTERYSTYKA ZESPOŁU ARCHIWALNEGO

ZAKRES CHRONOLOGICZNY

–

–

–

ILOŚĆ JEDNOSTEK

–

DOK. KARTOGRAFICZNA

6

SUMA

6

ILOŚĆ PODJEDNOSTEK

–

9

9

ILOŚĆ mb

–

ILOŚĆ SKANÓW

–

9

9

ZAKRES POSIADANEJ DOKUMENTACJI

TEKST: brak

KARTOGRAFIA: mapy wyrobisk górniczych.

–

RYS HISTORYCZNY

ZAKŁAD GÓRNICZY	Janowa Góra		
METODA EKSPLOATACJI	podziemna		
PRZEDSIĘBIORCA			
NAZWA ZŁOŻA	—		
RODZAJ KOPALINY	uran		
NAZWA TG	—		
NAZWA OG	—		
ROZPOCZĘCIE EKSPLOATACJI	—	ZAKOŃCZENIE EKSPLOATACJI	—
KONCESJA I WYGASZENIE	—		

Janowa Góra (niem. Johannesberg) obecnie stanowi część wsi Sienna, gmina Stronie Śląskie, powiat Kłodzko, województwo dolnośląskie.

Eksplorację rud żelaza prowadzono w tym rejonie na zachodnim i południowym stoku Rudki, na północno-wschodnim stoku Janowej Góry i na wschodnim stoku Żmijowca. Intensywne prace poszukiwawcze prowadzono na tym terenie około roku 1840, po czym powstało kilka niewielkich kopalń rud żelaza. Do roku 1940, z przerwami, prowadzono tu eksploatację na niewielką skalę. W 1947 wznowiono roboty geologiczne w starych wyrobiskach i uruchomiono kopalnię magnetytu „Janowa Góra”. W 1948 r. kopalnia została przejęta przez Zakłady Przemysłowe R-1, które prowadziły prace mające na celu rozpoznanie stref mineralizacji uranowo-polimetalicznej. Z uwagi na dużą zmienność okruszcowania, niewielkie zasoby i skomplikowaną budowę geologiczną roboty porzucono. W 1954 roku kopalnia została zlikwidowana.

W terenie pozostały liczne zapadliska po szybach, szybikach poszukiwawczych i sztolniach oraz pozostałości szurfów poszukiwawczych i hałd (tylko niektóre z nich mają związek z górnictwem rud uranu).

Bibliografia

Borzęcki R., Marek A., *Pozostałości górnictwa rud uranu w Masywie Śnieżnika*, „Hereditas Minariorum” 2016, nr 3.